

ת"פ 53744/08/16 - מדינת ישראל, יחידת תביעות משטרת ישראל נגד ט

י א

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53744-08-16 מדינת ישראל נ' א (אחר/נוסף) 15 יולי 2018

בפני כב' השופט יצחק שמעוני

מדינת ישראל

יחידת תביעות משטרת ישראל

המאשימה

נגד

ט י א

הנאשם

גזר דין

1. כתב האישום

הנאשם, תושב ירושלים יליד שנת 1990, הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפת סתם של בת -זוג ועבירת איומים לפי סעיפים 382(ב)(1) ו- 192 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז- 1977.

הודאתו של הנאשם ניתנה במסגרת הסדר טיעון, שהוצג בפני כבוד השופט חני לומפ ביום 29.11.16. על פי ההסדר, תוקן כתב האישום והנאשם נשלח לשירות המבחן להכנת תסקיר אשר יבחן גם את שאלת ההרשעה והן את שאלת העונש. בין הצדדים, לא הייתה הסכמה לעניין העונש.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הנאשם והמתלוננת היו בני זוג במשך כחצי שנה. כמו כן, התגוררו השניים יחדיו וקיימו משק בית משותף.

בליל ה - 20.8.16, בשעה 04:00 או בסמוך לכך, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה. באותן הנסיבות המתוארות לעיל, שבו הנאשם והמתלוננת לבית לאחר שיצאו לבילוי משותף ולאחר שהנאשם שתה מספר משקאות אלכוהוליים. הנאשם ביקש מהמתלוננת שתיתן לו כסף למונית. אז, החל הנאשם לצעוק על המתלוננת, תוך שהוא שופך עליה מים.

בהמשך לכך, לקח הנאשם מגב והחל לנקות את הנוזלים אשר שפך. אז, התקרב הנאשם למתלוננת והיכה אותה באמצעותו במרפקה. לאחר מכן, הנאשם החל להכות שוב את המתלוננת, תוך שהוא סוטר לה בפניה. בד בבד, איים

הנאשם על המתלוננת בכוונה להקניטה באמרו: "יש לי אקדח, לא אכפת לי לשבת 20 שנה בכלא".

2. תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן הכין 4 תסקירים בעניינו. האחד, מיום 3.5.17, השני מיום 9.7.17, השלישי מיום 14.1.18 והרביעי מיום 29.5.18.

מתסקיר שירות המבחן מיום **3.5.17** עולה, כי הנאשם רווק כבן 29, השלים 12 שנות לימוד ועובד במפעל "טרה" בתפקיד מלקט ומתגורר עם אחותו ובעלה בראשון לציון.

הנאשם, נולד באתיופיה ובהיותו בן 3 עלה עם משפחתו ארצה. הנאשם מתאר קליטה מהירה שלו ושל משפחתו בישראל.

באשר ללימודיו, סיים הנאשם 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית. בהיותו נער בן 18, התגייס לצבא במסגרת לימודיו בישיבת הסדר של הזרם הדתי- ציוני ושירת שירות צבאי מלא כלוחם.

באשר לפן התעסוקתי, לאחר שחרורו מצה"ל, עבד בעבודות מזדמנות, ובשנת 2016 החל ללמוד לתואר ראשון ותעודת הוראה בתושב"ע במכללת "חמדת הדרום". הנאשם מסר בפגישותיו כי למד במשך שנה, אך מאחר ואיבד את זכאותו למלגה, הפסיק לימודיו אלו.

כמו כן, במקביל ללימודיו במכללה, החל לעבוד כמאבטח חמוש בירושלים, עד למעצרו בתיק נשוא דיון זה ושליטת רישונו לנשק. הנאשם מתאר יחסים תקינים עם בני משפחתו.

באשר לעברו הפלילי של הנאשם עולה, כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות. מהתייחסותו של הנאשם לעבירות נשוא דיון זה - הנאשם מקבל אחריות חלקית למעשיו, והדגיש בפני השירות כי בעשותו את העבירה, היה נתון תחת השפעת אלכוהול, ונטה להשליך את אחריותו על המתלוננת וכן לנקוט בעמדה קורבנית.

באשר לסיכון להישנות העבירה, אל מול הסיכוי לשיקום עולה, כי ישנו קושי בהתמודדות עם סיטואציות מלחיצות ומורכבות ודפוסי שימוש בעייתיים באלכוהול.

שירות המבחן מציין בתסקירו את הניסיון ליצור קשר עם המתלוננת ולקיים עמה פגישה, אך ניסיון זה לא צלח. לאור חסר זה, התקשה השירות להעריך מסוכנותו של הנאשם.

באשר לגורמי הסיכוי לשיקום, עולה הרושם כי למרות קשייו של הנאשם, סיים שירות צבאי כנדרש, מחויב למקום עבודתו

הנוכחי, וכן כי לא קיימת חשיפה לעבריינות, בהדגישו כי נעדר הנאשם עבר פלילי. עוד עולה הרושם כי ההליכים המשפטיים כנגדו, משמשים כלי הרתעתי בפני עצמו.

במצב דברים זה, מתקשה שירות המבחן להעריך את הסיכון להישנות עבירות האלימות, וממליץ על דחיית הדיון בעניינו של הנאשם, וכי במהלך תקופת הדחייה יעשה ניסיון נוסף מצד השירות לפגוש את המתלוננת ולקיים פגישה נוספת עם הנאשם ובכך לגבש עמדה לעניין העונש ולעניין הרשעתו בדין.

בהמשך לתסקיר זה, ביום **9.7.17** הוגש תסקיר משלים אודות הנאשם. אלא שלפגישה עם השירות נבצר מהנאשם להגיע, וזאת בשל מחויבותו לעבודה. הנאשם לא טרח להגיע, ומשנקבע לו מועד נוסף לפגישה, לא הגיע גם אליו. בהמשך, יצר הנאשם קשר עם שירות המבחן ומסר כי היה מעורב בתאונת עבודה וכי לא יוכל להגיע לפגישות. ממסמכים רפואיים שהציג הנאשם בפני שירות המבחן, עולה כי הנאשם אושפז בבית חולים בשל שבר פתוח ברגלו כתוצאה מתאונת עבודה ובשל מצבו הבריאותי יתקשה להגיע לפגישות. בשל מצב דברים זה, המליץ השירות על דחייה נוספת על מנת להשלים את אבחון.

בתסקיר משלים מיום **14.1.18**, ולאחר פגישה נוספת עם הנאשם, עולה כי חל שינוי בעמדתו של הנאשם אשר הביע צער על התנהגותו האלימה והבעייתית כנגד בת זוגו דאז, ועלה כי מבין את השלכות מעשיו.

הנאשם מסר בפגישתו, כי מאז האירוע, נותק הקשר עם המתלוננת וכי לא מנהל קשר זוגי בשל חוסר פניות רגשית.

כמו כן, מסר הנאשם כי עובר טיפולים פזיותרפיים אשר מונעים ממנו לתפקד באופן מיטיב בעבודה. כמו כן, מסר כי נקבעה עבורו פגישה עם רופא תעסוקתי מאחר שהוא מעוניין לשוב למקום עבודתו בתפקיד משרדי.

כמו כן, הנאשם הביע נכונות לשאת בתוצאות מעשיו ולבצע צו של"צ כעונש. שירות המבחן בתסקירו מציין, כי עונש של של"צ שיוטל על הנאשם, יהווה עבורו עונש חינוכי למען אוכלוסייה נזקקת, וכי יש בעונש מסוג זה להפחית סיכון להישנות ביצוע עבירות, באמצעות תרומה לחברה ופיצוי על הנזק והפגיעה שהסב.

לעניין נושא ההרשעה, הנאשם לא הציג בפני השירות מסמכים המעידים על פגיעה קונקרטית במצבו כתוצאה מהרשעתו.

3. טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה עמדה על הנסיבות החמורות של האירוע. לדבריה, מדובר באירוע חמור אשר לא קדמה לו כלל התגרות כלשהי מצד המתלוננת. הנאשם, שהיה תחת השפעת אלכוהול, הכה את המתלוננת ואיים עליה.

המאשימה מבקשת לתת את הדעת לחומרת העבירה ולשים קץ לתופעת האלימות במשפחה וכנגד נשים בפרט.

באשר להרשעת הנאשם, מצינת ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש את **הלכת כתב**, לפיה יש להוכיח שני תנאים מצטברים. האחד נזק שנובע מהרשעה אשר חמור מהעבירה עצמה והשני, סוג העבירה שבנסיבות מסוימות יכולות להוביל לויתור על ההרשעה מבלי שיהיה בכך כדי לפגוע בשיקולי הענישה.

ב"כ המאשימה מבקשת להדגיש עניין חשוב - דווקא בשל הזיקה ההדוקה בין אופי עיסוקו הקודם של הנאשם כמאבטח לבין העובדה שהורשע בעבירת אלימות, ואיים באמצעות אותו אקדח, ההרשעה מתחייבת; שכן לא ניתן לאפשר מציאות בה אדם השותה לשוכרה ונוקט באלימות, יעסוק למחייתו בהגנה על הציבור.

כמו כן, מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם מתכוון לעבוד בתפקיד משרדי, ולכן אין ללמוד על רצונו לעסוק בתחום האבטחה, ואין ללמוד על הצורך להמשיך להחזיק בנשק.

ב"כ המאשימה הגישה פסיקה רלוונטית בתמיכה לטיעוניה:

רע"פ 1931/15: נאשם אקדמאי שעובד בנציבות הכבאות, שם בית המשפט קבע כי הכשרתו של הנאשם תאפשר לו להשתלב במקום עבודה אחר, ודוחה את בקשתו להימנע מהרשעה.

רע"פ 4931/17: נאשם נעדר עבר פלילי, הכה את אשתו ללא חבלות. בית המשפט עמד על כך שחובה להילחם באלימות במשפחה, ולא ניתן להימנע מהרשעה.

בשורת פסקי דין של בית המשפט העליון, ניתן ללמוד על מקרים בהם נאשמים הציגו בפני בית המשפט נזק מוחשי הגדול בהרבה מזה המוצג במקרה דנן, וביניהם פגיעה אפשרית במקום התעסוקה.

כמו כן, **הלכת כתב** מחייבת תנאים מצטברים ולא חלופיים, ואין האחד בא על חשבון השני. עוד עולה **מהלכת כתב**, כי נטל ההוכחה שהרשעה תסב נזק בלתי יתואר חלה על הנאשם, ולדידה הנאשם לא עמד בנטל זה, שכן לא טרח הנאשם להציג אסמכתאות רלוונטיות בעניין.

באשר לעונש- מבקשת ב"כ המאשימה למקם את הנאשם ברף התחתון בתחום העונש ההולם, ולגזור עליו 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי כספי בסך 4,000 ₪ למתלוננת.

ב"כ הנאשם בטיעוניה לעונש, מצינת בראש ובראשונה כי בטיעוניה לעונש של ב"כ המאשימה, נעדרות אסמכתאות לגבי מתחם הענישה, וזאת למרות שמבקשת למקם את הנאשם ברף התחתון.

כמו כן, בטיעוניה לעונש מצינת ב"כ הנאשם את היותו של הנאשם חייל מצטיין אשר התנהגותו ראויה לציון ועל כך יש אישור של צה"ל. כמו כן, לאחר סיום הצבא, התקבל הנאשם ללימודי הוראה במכללה האקדמאית "חמדת הדרום" בהתמחות כללית.

בהקשר זה, מבקשת ב"כ הנאשם לציין את החשיבות שבאי הרשעתו של הנאשם וטוענת כי רישום אי הרשעה מהווה הבדל משמעותי בפני הנאשם בתחום התעסוקתי, ובכלל זה בתחום האבטחה. גם כאשר יסיים את לימודיו כמורה, הרשעה עלול להיות לו לרועץ.

ב"כ הנאשם מציינת כי הרשעה מהווה פגיעה בלתי מידתית לאור האירוע נשוא דיון זה, ומבקשת לאמץ את המלצת שירות המבחן לגבי העונש ההולם.

4. שאלת ההרשעה

בבוא בית המשפט לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע בפלילים, על בית המשפט לבחון הצטברותם של שני תנאים כפי שנקבעו ברע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**הלכת כתב**"). התנאי הראשון הוא כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים, וזאת מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

לדידי, ככל שמדרג העבירה ונסיבותיה חמורים יותר, כך גם על היקף הראיות הנדרשות כדי לבסס את הטענה לפגיעה חמורה בשיקום להיות משמעותי יותר.

שאלת ההרשעה בתיק שלפניי אינה פשוטה להכרעה, שכן מחד גיסא לא ניתן להתעלם מחומרת מעשיו של הנאשם אשר תקף את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה, שפך עליה נזלים, הכה בה במרפקו ואיים עליה. אלא שמאידך גיסא, הרשעת הנאשם עלולה לפגוע בנאשם אשר ספק אם יוכל לעסוק בעבודתו הקודמת כמאבטח ולהחזיק ברישיון לנשק, להמשיך לשרת במילואים ואולי אף להיות מורה, באם ישלים את לימודי ההוראה אשר הפסיק (ללא קשר לתיק זה), וכפועל יוצא מכך, תיפגע יכולתו של הנאשם להשתלב בתחום התעסוקה המוכר לו ולעסוק בהוראה, כפי שחפץ.

ביהמ"ש העליון קבע, בשורה ארוכה של פסקי דין כי רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה, ינקוט בית המשפט בחלופה של הטלת ענישה ללא הרשעה. ההימנעות מן ההרשעה הופכת לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר, שכן ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של העניין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי.

בכל הנוגע לסוג העבירות ולנסיבות ביצוען - עסקינן באירוע חד פעמי בו תקף הנאשם את המתלוננת בידיו וכן איים עליה. בגין אלה הנאשם הורשע בעבירת תקיפת סתם, ובנוסף לכך הורשע בעבירת איומים, אשר העונש הקבוע לצידה הוא עד 3 שנות מאסר. מעשיו אלה של הנאשם, מעוררים סלידה ומלמדים על הצורך בהגנה על התא המשפחתי מפני מעשי אלימות. הנאשם אכן נעדר עבר פלילי וזוהי לו מעידתו היחידה בפלילים, יחד עם זאת אני סבור כי בשל חומרת מעשיו הנאשם אינו עומד בתנאי הראשון של הלכת כתב.

אשר לתנאי השני בהלכת כתב שעניינו **פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם** - נקודת המוצא היא כי על הנאשם לשכנע

כי הרשעה בדין תוביל ליצירת נזק קונקרטי וממשי בשיקומו או בעתידו של הנאשם. הנאשם לא עמד בנטל זה להוכיח את הפגיעה הקונקרטית בו, שכן מלבד דבריו שמסר בפגישותיו עם השירות ודברי ב"כ בעת הטיעונים לעונש כי יפגע מקום עבודתו העתידי ורישיונו להחזיק נשק, לא הובאו די אסמכתאות בעניין. גם מתסקיר שירות המבחן, למד אני על כוונתו של הנאשם לשוב לעבודתו במפעל "טרה" בתפקיד משרדי, וזאת בשל פגיעה בעבודתו.

אכן יש להניח כי הרשעת הנאשם עלולה לפגוע בו אלא שסבורני, כי מדובר בפגיעה שהיא חלק בלתי נפרד מהענישה בפלילים. אני סבור כי חומרת נסיבות ביצוע העבירות וכן הקשר ההדוק שבין אופי עיסוקו הקודם של הנאשם כמאבטח לבין העובדה שהורשע בעבירת אלימות, ואיים באמצעות אותו אקדח, אינן מאפשרות לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים ובאינטרסים ציבוריים חיוניים הכוללים שיקולי גמול והרתעה.

זאת ועוד, שירות המבחן בתסקירו מיום 29.5.18, מציין כי השירות פנה לב"כ הנאשם להמציא מסמכים רלוונטיים בכדי לבוא בהמלצה לעניין הרשעתו, אולם המסמכים כלל לא הומצאו. בנסיבות אלה, נמנע שירות המבחן מהמלצה על אי הרשעה.

אשר על כן החלטתי להותיר את הרשעת הנאשם על כנה.

5. מתחם העונש ההולם

בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העונשין העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

עבירות התקיפה, תכליתן הגנה על הערך של שלמות גופו של אדם. ערך זה הוא מהחשובים במארג הערכים החברתי. לעבירות התקיפה הנוגעות לתחום הזוג והמשפחה משמעות מיוחדת, והמחוקק ראה אותן בחומרה יתירה כאשר קבע כפל עונש בשל נסיבה זו. הטעם להחמרה הוא הפרת האמון הבסיסי הנלווה לתקיפה בתוך מערכת המבוססת על אמון, זה אל מול הרצון לגונן על המערכת הזוגית או המשפחתית שהוא חולק עם התוקף. בנוסף, הנזק הנפשי הפוטנציאלי הנלווה לעבירות מסוג זה הוא חמור יותר, מעשי אלימות ככלל הפוגעים באוטונומיה של קורבן העבירה, בתחושת הביטחון שלו ובכבודו.

עבירת האיומים באה להגן על שלוות הנפש של האדם ולאפשר לו חיים אשר חופשיים מלחצים אסורים.

אשר לנסיבות ביצוע העבירות, הנאשם פעל באלימות כלפי המתלוננת שהייתה בת זוגו אותה עת וזאת תחת השפעה של חומרים אלכוהוליים.

מאידך ומבלי להקל ראש בחומרת המעשים, יצוין כי הנאשם ביצע את העבירות ללא תכנון מוקדם, האירוע הוא נקודתי אשר התרחש כולו בתוך זמן קצר, ומכתב האישום לא ניתן ללמוד על נזק אשר נגרם למתלוננת, ועל כן אני סבור כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים אינה בעוצמה גבוהה. עוד עולה מכתב האישום, כי הנאשם ביצע את העבירות כאשר היה שרוי בגילופין, ונראה שקיים קשר בין שתיית האלכוהול על ידי הנאשם לבין התנהגותו האלימה, שכתוצאה מכך נפגעה יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עשה, לשלוט על מעשיו ולהימנע מהם.

ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש לא ציינה את מתחם העונש ההולם בנסיבות ביצוע העבירות כמפורט בכתב האישום. לעומת זאת, ביקשה למקם את הנאשם ברף הנמוך של מתחם העונש. מנגד, ציינה הסניגורית, ובצדק, כי המאשימה לא ציינה מהו המתחם. עם זאת, ב"כ הנאשם עצמה לא הפנתה לפסיקה באשר למתחם העונש הראוי ולא התייחסה אף היא למתחם העונש.

בנסיבות אלה, ולאור הפסיקה הידועה לביהמ"ש זה בעבירות של תקיפת סתם של בת זוג ואיומים, אני סבור כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי וביצוע של"צ ועד ל- 6 חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות.

6. העונש ההולם

בהתאם לסעיף 40'א' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, יש להתחשב גם בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, עליהן ניתן ללמוד מטיעוני הצדדים ומתסקיר שירות המבחן שהוגש. במסגרת זו יש לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

הנאשם, יליד שנת 1990, סיים שירות קרבי בצה"ל, והשתלב בשוק העבודה במפעל "טרה".

באשר לעונש ההולם, שקלתי את העובדה כי הנאשם נקי מעבר פלילי וזוהי לו מעידתו היחידה בפלילים. כמו כן, שקלתי את העובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו, ובכך חסך זמן שיפוטי יקר ובכך גם נחסך מהמתלוננת להעיד.

עוד נתתי את הדעת לנאמר בתסקיר מיום 14.1.18 לפיו ניתן ללמוד כי הנאשם ניתק קשר עם המתלוננת וכי מביע צער וחרטה על מעשיו.

לחומרה, שקלתי את העובדה כי מדובר בעבירה אשר חומרתה וחשיבות מיגורה הינה במעלה ראשונה ובכלל זה יש לשים קץ לתופעת האלימות במשפחה ואלימות כנגד נשים בפרט.

זאת ועוד, דווקא בשל הזיקה ההדוקה בין אופי עיסוקו הקודם של הנאשם כמאבטח לבין העובדה שהורשע בעבירת אלימות, ואיים באמצעות אותו אקדח, ההרשעה מתחייבת; שכן לא ניתן לאפשר מציאות בה אדם השותה לשוכרה ונוקט באלימות, יעסוק למחייתו בהגנה על הציבור.

לצד זה, שקלתי בכובד ראש את העובדה כי שירות המבחן בתסקירו מיום 29.5.18, מציין כי פנה לב"כ הנאשם להמציא מסמכים רלוונטיים בכדי לבוא בהמלצה לעניין הרשעתו, אולם המסמכים כלל לא הומצאו. בנסיבות אלה, נמנע שירות המבחן מהמלצה על אי הרשעה.

נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזר על הנאשם כדלקמן:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים. הנאשם לא ירצה עונש זה, אלא אם יעבור תוך שנתיים מהיום על אחת מהעבירות בהן הורשע.
2. הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות בהתאם לתוכנית שתוכן על ידי שירות המבחן ותדווח לבית המשפט ללא צורך בקיום דיון נוסף.
3. הנאשם יחתום על התחייבות עצמית בסך 5,000 ₪ להימנע מביצוע אחת מהעבירות בהן הורשע וזאת למשך שנה מהיום. לא יחתום יאסר למשך 7 ימים

העתק ישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ג' אב תשע"ח, 15 יולי 2018, במעמד ב"כ המאשימה מר אביטל דרור - מתמחה, הנאשם וב"כ עו"ד לאה צמל ועו"ד קאסה יקבה.